

Палац, що різні виміри, — на опуст.
Паралепіпед з кулями мовчання.
За все життя не поступивсь ні в чому.
Йшов проти вітру, так, як скнара — в скупість.

Фасад, що для човнів і смолокилів —
Чавунні гнізда, — й час — свою печеню.
Сторч до обличчя приросла личина,
Хоч вже не кров, а цвіль на хвилю капле.

Стіна, суцільно хмарами запухла
(Спина до моря) й сечею пропахла,
Силкується — складами — вимовляти

“Рятуйте!” — Та хриління — ооліти.
Давно — ні власника, ні почту, ні забав,
Лиш труп на сходах, мов хто щойно вбив.